

80
DO-CHINOIS
942
(5)

唐南唐三

TAM HẠ NAM ĐƯƠNG

DIỄN NGHĨA

Truyện mạc Đường sang Tống — Năm nàng nữ tướng chinh Nam

DEPOT LOCAL
INDOCHINE

N° 10062

CUỐN THỨ NĂM (TRỌN BỘ)

平楊延

羅英

高君保



Cuốn gian thi không có đóng con dấu của chủ bốn.

CHỦ BỐN: LÊ-VÂN-THỊNH dít LÊ-PHƯỚC-THÀNH

44 bis, Halles Centrales, SAIGON — & 12, Nguyễn-lân-Nghiem, SAIGON

Cao-quân-Bảo, Dương-diên-Bình
và La-Anh

In lần thứ nhì



Mỗi cuốn 0\$40

IN TẠI NHÀ IN XƯA-NAY

60-64, Boulevard Bonard, SAIGON

Novembre - 1928

80 Indoch
942

LÊ-VĂN-THINH

dit

LÊ-PHƯỚC-THÀNH

LIBRAIRIE, N° 44 bis Halles Centrales, SAIGON

& N° 12, Rue Nguyễn-tấn-Nghiệm - CẦUKHO

Tại đây có bán Thơ, Tuồng, Truyện, Sách

CA ĐIỀU HÀNH VĂN

Tiệm Lê-phước-Thành
Tại chợ. Sàigòn (Saigon)
Bán đủ tuồng thơ
Cùng là truyện tích.
Các thứ xưa nay
Đều đóng bìa xinh lịch.
Sách Trương-vĩnh-Kỷ
Đặt văn hay tao nhã thanh bai
Đặng mua về cháu con học hành.
Thêm nhiều tuồng lạ
Kiếm thời cải-lương
Tiểu-thuyết vui buồn
Các nhà tân soạn
Đều bán đủ tại đây
Giá tôi tính thấp
Hơn các tiệm ngoài
Mua sĩ huê hồng
Cho năm mươi phần trăm (50%)
Ở xa thời gởi theo nhà thơ
Tiện cho qui khách
Lãnh hàng thời phải giao ngân.
(Contre remboursement).



TAM HẠ NAM ĐƯƠNG DIỄN NGHĨA

CUỐN THỨ NĂM (trọn bộ)



HỒI THỨ BỐN MƯƠI BỐN

*Dương-diên-Bình vì công gá nghĩa,
Hoa-giải-Ngữ cạy vỏ làm mai.*

Khi ấy Cao-quân-Bội thấy Trương-thập-Linh nói chuyện thình không, chẳng có bằng cớ, liền trả lời rằng: « Tôi không cừu oán chi với ông, nỡ nào giết người vô tội ». Trương-thập-Linh nài mãi. Cao-quân-Bội làm lảng kiêu về. Trương-thập-Linh nói thế rằng: « Tướng-quân nán lại tôi nói một lời: Nay tướng-quân như từ, chẳng nỡ giết vô cớ, tôi đội ơn rất nặng, không biết lấy chi đền bồi. Vậy xin tướng-quân ngồi đợi giây phút, dắt tôi vào lấy sách binh-thơ dùng cho tướng-quân lấy thảo ». Cao-quân-Bội ngỡ thiệt, nên y lời, ngồi nói chuyện với Lý-Phương cả buổi.

Hèn lâu không thấy Thập-Linh đem sách ra. Cao-quân-Bội lấy làm lạ, hỏi Lý-Phương rằng: « Tôn-sư vì cớ nào không thấy trở ra đàm đạo? » Lý-Phương khóc, và nói rằng: « Chắc thầy tôi đã xuất hồn khỏi xác. Bởi tướng-quân không nỡ giết, nên thầy tôi sợ trễ giờ theo tiên, mới nói tri vào phòng mà thác; dắt tướng-quân lấy thủ-cấp đem về ». Cao-quân-Bội nghe nói kinh hãi, cạy Lý-Phương đem vào phòng xem thử. Thấy Trương-thập-Linh đã tự-ái. Lý-Phương mở thây xuống, vuốt ve khóc kể một hồi.

Giây phút Lý-Phương nói với Quân-Bội rằng: « Đạo thầy cũng như cha mẹ, tôi lẽ nào dám nói thất lễ. Song thầy tôi đã tỏ việc báo ứng, nếu không trả quả, e kiếp khác phải dầu thai. Vậy nay thầy tôi đã thi-giải (1) rồi, xin tướng-quân phải xuống một đao, lấy thủ-cấp đem về, cho dứt quả báo ».

Khi ấy Cao-quân-Bội cũng mũi lòng rơi lụy. Song nghĩ lại: Người tiên-tri như vậy, chắc đã thành thần, chẳng nên cãi lời dặn. Vả lại người đã thác không lẽ hờn hờn, cũng nên chém thây cho tuyệt quả-báo ». Nghĩ rồi cầm đao ngó

(1) Người tu, thác gọi là thi-giải, cõ xác, cõ thây như cõ áo.

lăng chặt thũ cấp Thập-Linh, ngó lại không thấy chảy máu. Cao-quân-Bội lấy làm lạ, lấy thũ-cấp gói lại rồi trao bạc vàng cho Lý-Phương dùng làm lễ táng. Lại nói rằng: « Chẳng phải bấy nhiêu bạc ấy, là đền đủ ơn đâu. Miễn là phá trận mà thành công, ta sẽ tâu vua, xin phong tặng tôn-sur mà đền ơn phá trận ». Lý-Phương tạ ơn lãnh bạc, lo quan-quách mai táng xác thầy. Còn Cao-quân-Bội đem binh trở lại.

Nói về Dương-diên-Bình vưng lĩnh Tôn-chơn-nhơn, đi lấy huyết nàng Đồ-Nữ, cùng y lời trước tìm trại Hoa-chi, hỏi thăm nhiều người chỉ gần tới trại ấy. Dương-diên-Bình gặp kẻ nông-dinh (1), liền hỏi thăm rằng: « Chẳng hay xóm ấy gần trại Hoa-chi chẳng? » Nông-dinh nghe nói, nhón súng, rồi trả lời rằng: « Vậy xin tướng-quân xuống ngựa, đợi tôi về trại báo tin. Xóm này thiệt trại Hoa-chi ». Nói rồi về phi báo.

Nói về chủ trại Hoa-chi, là nàng Hoa-giải-Ngữ. (Nguyên nàng ấy thuở nhỏ có đi học với bà Tổ-châu thánh-mẫu. Nay học rồi về lập trại Hoa-chi, ở với mẹ là Mạnh-thị-phu-nhơn. Bởi ông già Hoa-tiểu-thơ khi trước có làm quan với vua Nam-Đường.)

Khi ấy Hoa-giải-Ngữ nghe gia-tướng về báo rằng: « Có một vị tướng-quân tuổi nhỏ tốt trai, không biết có bà con với cô chẳng mà hỏi thăm Hoa-chi-trại ». Hoa-giải-Ngữ nghe báo, liền mặc giáp cầm đao lên ngựa, đến nơi thấy một người cầm giáo bạc, cỡi ngựa kim, đội ngấn-khôi, mang bạch-giáp; nhan sắc như Tống-Ngọc, và Phan-an-Nhơn là trai lịch sự đời trước. Hoa-giải-Ngữ khen thầm hỏi rằng: « Chẳng hay quý-khách danh hiệu chi, vì có nào mà tìm đến trại thiếp? » Dương-diên-Bình trước khi ngó người chủ-trại là trai, hoặc già hoặc trẻ, nào hay một vị nữ-tướng quân; mắt như mắt phụng, mày giống mày ngài, (2), nhan sắc hoa nhường, hình dung nguyệt then! Dương-diên-Bình nghĩ thầm rằng: « Minh thuở nay thấy gái tốt cũng nhiều, song chưa lịch như dung nhan nàng ấy ». Nghĩ rồi đáp rằng: « Tôi là Dương-diên-Bình, vưng lĩnh Quân-sur đến trại Hoa-chi mà kiếm tên Đồ-nữ. Chẳng hay trong trại có Đồ-nữ hay chẳng? » Hoa-giải-Ngữ nghe hỏi, đã biết

(1) Nông-dinh: Cũng như nông-phu, kẻ làm ruộng.

(2) Ngài là con bướm tằm con nhộng hóa bướm, chơn mày nó vòng-nguyệt.

rõ-ràng, liền đáp rằng: « Thiết có nàng Đổ-Nữ. Song Công-tử thí-vỏ với tôi, nếu quả thiết đại-tài, tôi dung nàng ấy lập-tức: chẳng những hỏi thăm làm chi ». Dương-diên-Bình ngẫm nghĩ rằng: « Tài mình đánh đại tướng cũng bay, giá gì thắng không nổi một đứa con gái ». nghĩ rồi liền đáp rằng: « Tôi vưng, song nàng phải nhớ lời, nếu thua thì giao Đổ-Nữ lập-tức ? » Hoa-giải-Ngữ nói phải. Hai người giao chiến hai giờ, không phân thắng bại. Hoa-giải-Ngữ nghĩ thầm rằng: « Thiết con dòng họ Dương, cây thương rồng lắm ! » Nghĩ thầm và đánh ít hiệp, liền trả bại chạy dài.

Khi ấy Dương-diên-Bình thừa thắng đuổi theo, không dè mắc kế. Giây phút sụp một cái, người ngựa đồng té xuống hầm. (Nguyên cái hầm ấy Hoa-giải-Ngữ sắp đặt sẵn sàng, có bắt cầu nhỏ đủ một ngựa chạy qua, còn bao nhiêu gát vĩ tre sơ sài, bỏ cỏ sanh mà gát chúng, Hoa-giải-Ngữ biết chừng nên chạy khỏi còn Dương-diên-Bình ngỡ đất liền mới súp hầm). Khi Dương-diên-Bình té xuống, bị binh của Hoa-giải-Ngữ bỏ câu móc kéo lên, trói tay dẫn về trại. Dương-diên-Bình ngó thấy bà già ngồi trên giường, chừng năm mươi tuổi, mà diện mạo chính tề Hoa-giải-Ngữ vào thưa rằng: « Có Tổng-tướng là Dương-diên-Bình, bị con dụng kế bắt vào, đem dâng cho mẹ phân xử ». Nói rồi liếc Dương-diên-Bình và cười chuôm chiêm, rồi đi thẳng vào phòng. Dương-diên-Bình ngẫm nghĩ, không hiểu có gì, nàng ấy bắt mình mà không hành phạt.

Giây phút thấy nàng ấy thay áo trở ra, xem lịch sự như hoa tợ ngọc. Xảy nghe bà già ấy hỏi rằng: « Anh-hùng đã bị bắt, sợ chết hay không ? » Dương-diên-Bình nổi giận nói rằng: « Con A-dầu (1) đánh không lại Bồn-công-tử (2), có tài chi mà bắt đặng, bắt quá dùng kế mà gát sa hầm. Đại-trượng-phu coi chết như về nhà, lẽ nào tham sanh hủy tử. Ai cũng biết danh cha ta là Dương-lĩnh-công ở San-hậu nếu chúa ta và cha ta hay đặng, e cho các người bị tru-di tam-tộc (3), trại Hao-chi cây cỏ cũng không còn ». Bà già ấy cười rằng: « Ấy là già nói chơi với công-tử, thiết muốn dùng làm bức đông sàng, quyết nhờ thân sau, lẽ nào lại làm

(1) A-dầu, là đứa a-huôn, còn chưa hai vá như cái mạng.

(2) Bồn-công-tử, là Công-tử này, tiếng xưng mình, cũng như Bồn-Soái.

(3) Tam-tộc, là ba họ: Họ cha, họ mẹ, họ vợ.

hại ». Dương-diên-Bình ngỡ là mắng giặc mà chết, không dè bà ấy lại có ý gả con. Liền nói rằng: « Việc hôn nhơn là thứ ba trong ngũ luân (1), phải có lệnh cha mẹ, lẽ nào con trẽ dám tự chuyên (2) ». Bà ấy khen rằng: « Nhỏ mà nói như vậy, thiệt đừng con dòng, không phải bức thơ ấu, già càng kính phục mười phần. Song kén rể nào cũng chẳng bằng Công-tử, già quyết ý không chịu bỏ qua. Song già và chồng có một con nầy là Hoa-giải-Ngữ, khi trước nó đi học, với bà Tổ-châu-thánh-mẫu, tài phép sảo thông. Thánh-Mẫu có dạy rằng: Sau duyên nợ với con trai lớn Dương-liệt công, nên phải đầu Tống-triều mà hưởng vinh hoa phú quý. Nay tướng quân đã phải tên họ, thiệt duyên ngàn dặm, phải nợ ba sanh; nên già mở miệng làm mai, há không biết phép? Đã hay rằng không xứng đáng với Công-tử, vì như buộc đứng *tranh* dựa cây ngọc, dây sắc vẫn nhành tòng, già cũng biết Công-tử không màng đó. Song vưng lệnh Thánh-mẫu, phải nói cho cặng lời. Chớ như Công-tử muốn lấy huyết Đổng-nữ, không có con Hoa-giải-Ngữ giúp sức chắc chẳng thành công. Xin hãy xét suy mà dung tội nó phạm oai Công-tử ». Dương-diên-Bình nghe nói nghĩ thầm rằng: « Mình thiệt không biết Đổng-nữ ở đâu, làm sao mà lấy huyết nó cho đặt? Vả lại Tôn-chơn-nhơn có dặn, nhờ có Hoa-giải-Ngữ giúp sức lấy mới đặt huyết Đổng-nữ, lại nói công tư lưỡng tiện, phải cảm ơn người, chắc là phải cặng duyên với Hoa-giải-Ngữ. Lại thêm Tổ-châu-Thánh-mẫu, có nói tiên tri. Nàng ấy có sắt có tình, đủ tài đủ phép, lại học trò của Thánh-mẫu cũng chẳng kém chi. Vậy thì mình hứa cho xuôi việc, lấy huyết Đổng-nữ đem về tâu thiệt với vua, nhằm cũng vô tội ». Nghĩ rồi liền thưa rằng: « như tôi hứa việc nhơn duyên, cũng có lẽ đặt. Song trước phải lấy huyết Đổng-nữ, rồi về tâu với chúa tôi, bầm lại gia-nghiêm gia-tử, sẽ tương lễ cưới, thì trọn thảo trọn ngay, vẹn ơn vẹn nghĩa ». Bà ấy khen rằng: « Công-tử xử nghĩa hay lắm, Công-tử vẹn cả đôi bề! » Khen rồi truyền mở trối.

Dương-diên-Bình làm lễ. Hoa-giải-Ngữ thấy Dương-diên-Bình giữ theo đạo rể, liền hồ mặt vào phòng.

(1) Ngũ-luân, năm bậc: Quân-thần phụ-tử, phu-phụ, huynh-đệ, bằng-hữu.

(2) Tự-chuyên, là tự ý mình chuyên chế nhứt định (chuyên quyền).

Thiệt là

*Ba sanh duyên nợ xem ngàn dặm,
Hai nước xa xuôi hiệp một nhà.*

Song chưa rõ dùng mưu ấy mà lấy dạng quyết Đỗ-Nữ chẳng, xem đến hồi sau mới hiểu.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI LĂM

*Hoa-tiểu-thơ giả dạng gạt yêu,
Dương-công-tử gặp thời rước vợ.*

Hãy đình việc ba mẹ con ăn tiệc, rồi nghỉ ngơi. Bây giờ nói nhắc lại Hồ-ly-cái, từ khi lộn vào nhà chứa diêm, xưng tên là Đỗ-ngọc-Lan (Đỗ-Nữ, tào-kê thấy nàng ấy nhan-sắc khác thường, cứng như vàng ngọc. Vã lại tánh hồ-mị hay làm màu mè, nên nhiều người mê-mẩn; nhà trùm thầu lợi biết bao nhiêu, nên đặt hiệu tặng nó là Tiên-thọ (1). Từ khi Đỗ-Nữ vào lầu-xanh, treo giá thứ nhứt, lũ son-phấn cũ đều ế, không lẻ ngó ngàn. Lại thêm đất Hoài-dương là xứ ăn chơi, nhiều bạc giàu sang tìm đến đó, xa gần nghe đồn tiếng nàng ấy, đều đua tới trước mà dành phần, bởi có ấy nên xe ngựa dập-diều, ghe thuyền chạt bến, đêm nào cũng đông như hội, bướm đợi ong chờ, một đóa mầu đơn cũng không tàn không héo! Đỗ-Nữ thấy đắt lắm nên làm cách, những bạc tầm thường và hèn hạ, đều chẳng rước vào. Để nhường cho mấy gã ế. Còn bạc công-tử vương-tôn, quý-khách, văn-nhơn mới tiếp đãi. Là có ý quyết rũ-quên cho dạng một trăm mạng quý-nhơn. Song kẻ tầm thường khó hiểu kế hồ-mi. Ngỡ là nó có tài có sắc, nên chọn khách chọn người. Các cậu phong-lưu tử trận cũng nhiều lắm!

Có Công-tử là Trần-Lý, con quan lớn đời trước, nay giàu có muôn xe, ruộng đất gia-lai kể chẳng xiết; một mình hào phú, gần trại Hoa-chi. Vì Trần-Lý là con quan công-thần (2) tuy chẳng làm quan cũng ăn lương-lộc; Trần-Lý nghe đồn Đỗ-Nữ, cũng đem tiền bạc tới chơi, vì một chút hồng nhan, coi vàng như đất. Mụ trùm nhờ Trần-Lý mà giàu. Từ khi Trần-Lý đến chiếm cứ thì quý-khách đều

(1) Tiên-thọ : Cây tiên, nói vì nuôi nàng ấy như trồng dạng cây tiên, xài hoài không hết. Cây tiên bây giờ gần trốc gốc !

(2) Công thần : tôi có công trận, quan đại-thần có công.

nhường, vì dẫu giá không lại. Bởi có ấy Trần-Lý ở với Đồ-Nữ như vợ chồng thiết, có khi ngủ tại lầu-xanh cả tháng, nếu khi nào Trần-Lý vắng tới, thì Đồ-Nữ ngồi kiệu đến thăm, mỗi lần thăm ở chơi ba bốn bữa, rồi đem bạc vàng về cho tào-kê, nên mục trùm không cấm sự thăm viếng. Trần-Lý bị mê nàng ấy, không biết bữa nào là ban ngày, bởi sa đắm nên bệnh liệt quá.

Bây giờ nói về Hoa-giải-Ngữ đêm ấy tính kế mà giết Đồ-Nữ: Nhắm nó ở tại lầu-xanh, thì khó nổi vào mà bắt nó, nếu nó biết dặng thì trốn đi. Chi bằng thừa dịp Trần-Lý bệnh gần hai mươi ngày, vắng tới lui với Đồ-Nữ, mình dụng kế như vậy như vậy... thì xong. Nghĩ rồi ngủ mới an giấc.

Rạng ngày bày kế cho Dương-diên-Bình, vân vân. Dương-diên-Bình y kế, dẫn hai mươi gia-tướng mai phục giữa đường, phòng khi ứng tiếp.

Còn Hoa-giải-Ngữ làm phép biến ra Trần-Lý, gia-dinh kiệu tới lầu-xanh, mục trùm thông tin Đồ-Nữ hay, bước ra chào hỏi. Đồ-Nữ ngỡ Trần-Lý gần miền không hiểu có nào mà mau mạnh, cũng lấy làm lạ lòng. Hai người chuyện vắn, những sự thương nhớ nhau. Trần-Lý giả nói: « Hôm nay có bệnh trong mình, tuy mới khá mặc lòng, mà nghe tiếng đông người thì mệt lắm. Nhắm ở đây ăn tiệc không ngon. Chi bằng rước nàng về nhà đãi tiệc mà xin lỗi vì sự lâu thăm viếng ». Đồ-Nữ nghe nói mừng thầm rằng: « Nó mới khá mà muốn gần mình, chắc là mau chết lắm ». Nghĩ rồi thưa rằng: « Mấy bữa rày thiếp vẫn thăm, không phải phụ tình bạc ngải, có ý để cho chàng dưỡng tinh thần thì mau mạnh. Nay dẫu khá lý nào thiếp chẳng sang chơi ». Trần-Lý giả cố ý, làm bộ vuốt ve, lén giắc lá phù trên đầu Đồ-Nữ, mà nó không hay.

Giây phút hối dọn kiệu, đồng từ giả mục trùm, hai người lên hai kiệu. Kiệu chồng đi trước, kiệu vợ đi sau. Được vài dặm đường, Dương-diên-Bình kéo binh ra, đoạt kiệu Đồ-Nữ, hai tên khiêng kiệu, kinh hãi chạy ngay. Dương-diên-Bình chụp dặng Đồ-Nữ. Đồ-Nữ kinh hồn, dùng mình mà biến không dặng, chẳng hiểu vì có nào mà mình nặng như núi Thái-sơn, nhảy vọt lên không nổi, dậm chơn mà độn-thồ, độn cũng không dặng. Túng phải quì xuống năn-nĩ xin tha. Dương-diên-Bình hét lớn rằng: « Yêu-hồ hại người vô số, đã phạm tội trời, nay lẽ nào dung dặng? » Nói

Khi ấy Tống-thái-tổ bước xuống, đỡ Dương-Nghiệp dậy mà phán rằng: « Nàng ấy là đệ-tử của Tổ-châu-thánh-mẫu, đáng làm vợ Diên-Bình; cũng bởi phước nhà, mới đặt dâu như vậy. Nay trăm phong Hoa-tiểu-thơ làm nhứt-phẩm-phu-nhơn, ban mào vàng, đồ đeo bằng ngọc, sắc-phục theo lễ luật Tống-triều, lại thưởng thêm ba trăm hột minh-châu, năm muôn lượng bạc, và ngọc nhĩ bửu-huôn (1). Chọn ngày lành bày tiệc hoa-chúc ». Hoa-giải-Ngũ tạ ơn, nửa mừng nửa thẹn. Dương-diên-Bình cũng tạ ơn. Việc hoa-chúc là sự thường, nói sơ cũng đủ. Bởi còn chinh chiến, nên chưa rước Hoa-mẫu (Mạnh-thị).

Còn Tống-thái-Tổ thấy các tướng đem đồ về nạp đủ, hỏi thăm định ngày nào phá trận? Tôn-chơn-nhơn chọn ngày thiên-giải. Truyền lệnh các tướng, canh năm điểm binh tựu trước đài mà nghe lệnh. Các tướng vung lời,

Song chưa biết phá trận ra thế nào, xem đến hồi sau mới rõ.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI SÁU

*Thần tiên đem binh phá trận,
Yêu-đạo thất thế lụy mình.*

Rạng đông, Tôn-chơn-nhơn đến tướng đài nói rằng: « Tôi tài phép không bao nhiêu, bởi các vị đạo-hữu ép hoài không lẽ từ chối. Nay ngày phá trận, xin các vị phải giúp sức cùng tôi ». Nói rồi bước lên tướng đài, cầm một cây lệnh tiễn, kêu lớn rằng: « Xin mời Trần-đạo-hữu, đem Cao-hoài-Đức, Phan-Mỹ, Tào-Bân, Trương-quan-Viên, Langan-Oai, lên đài lãnh binh ». Trần-Đoàn và năm tướng già đồng vung lệnh lên đài. Tôn-chơn-nhơn nói: « Đạo-hữu lãnh năm diệu-phù này, đưa cho ngũ-lão dương tướng (2) giắc trong đầu tóc, kéo vào trận bị yêu khí nó hợp hồn, sẽ dẫn một ngàn năm trăm binh, đều dùng cờ bạch, còn năm tướng đội mào bạc, mặc giáp trắng, cỡi ngựa kim vào phá trận phía Đông, bởi màu trắng thuộc kim, khắc màu xanh thuộc mộc, gọi là kim khắc mộc. Năm tướng phải chặt cây phượng của nó, và giết thầy chữa thầy câm. Còn chủ-tướng trận ấy là nữu-tinh, đạo-hữu phải dùng gươm

(1) Ngọc-chĩ: Hoa-tai-ngọc. Bửu-huôn. Vòng báu.

(2) Ngũ-lão-dương-tướng: năm ông tướng già.

Trần-Đoàn nói: « Bệ-hạ nói bấy nhiêu lời cũng đủ tình hậu đãi; chúng tôi đều cảm ơn. Song chúng tôi ít muốn ngồi lâu gần chốn chinh-chiến. Từ này sắp sau Bệ-hạ vô sự, xin đừng lo mà mệt lòng rỗng. Nay tuy chúng tôi lui về, song cũng còn ngày gặp nữa ». Tống-thái-tổ thấy cảm không đặng, liền theo đưa khỏi cửa thành. Các đệ-tử lạy đưa đưa cửa. Năm tiên dăng-vân bay về động, chúa tôi đều ngó sững, rồi bàn luận với nhau rằng: « Thương hại cho binh tướng Nam-Đường tử trận nhiều quá! Ấy tại Lý-Kiểm nghe lời yêu-đạo, mà làm hại cho quân dân. Chắc không khỏi chia hai tội ấy ». Tống-thái-tổ phán rằng: « Mới phá trận, tướng quân còn mệt, trầm cho nghĩ ba ngày, rồi sẽ kéo tới vây thành bắt Lý-Kiểm, ấy là tổn công một phen nữa, rồi tấu-khai ban-sur ».

Bữa thứ hai quân vào báo rằng: « Chúng tôi thấy Dư-Triệu vào ãi Thanh-lưu ». Tống-thái-tổ phán rằng: « Nay Dư-Triệu trở về, e nó đi viện yêu-đạo nữa, chắc là khó nổi cầu các tiên xuống đây mà bắt nó, biết tính làm sao? » Lưu-kim-Đỉnh tâu rằng: « Khi Tôn-chơn-nhơn gần về, có đề họa-đồ trận ngũ-lôi, nếu Dư-Triệu đến đây thì lập trận ấy mà bắt nó. Nay nó về đó, chắc chạy không khỏi số trời ». Tống-thái-tổ phán rằng: « Nếu tà bất thắng chánh (1), cũng nên đào cây thì bứng rễ cho rồi; mới khỏi lo hậu-hoạn ». Lưu-kim-Đỉnh vưng chỉ.

Nói về vua Nam-Đường thấy trận bị phá, binh chết hơn mười muôn. Năm vị yêu-tiên đều chết tuyệt. Vua Nam-Đường còn có ít vạn binh, và quân-sĩ lão-nhược. Cả ngàn tướng cạnh chết hết nửa phần! Tính bề cự không lại Tống. Phải chi hàng-đầu trước thì bây giờ đã an. Nay lỡ quá rồi, sợ hàng-đầu Tống-đế không chịu. Chi bằng lạy nhà tông-miếu rồi giết hết vợ con, mình cũng tự-vẫn cho xong, kẻo bị Tống bắt về làm nhục ». Bá quan thấy vua tính như vậy, đồng cang gián hết lời. Vua Nam-Đường cũng quyết như vậy.

Song chưa rõ vua Nam-Đường tánh mạng ra thế nào, xem đến hồi sau mới hảng.

(1) Tà chẳng hơn chánh.

Lưu-kim-Đỉnh sai Trịnh-Ấn đem năm ngàn binh pháo-thủ mai phục ngoài trận sau núi, chừng nào nghe ta phát pháo làm hiệu lệnh thì kéo binh lên núi, bắn xuống trận ngũ-lôi. Trịnh-Ấn vâng lệnh đi nữa.

Lưu-kim-Đỉnh lại sai Cao-quân-Bảo chọn năm tên binh già yếu tàn-tật, đội kim-khôi, mặc thiết-giáp, giả làm dũng tướng mà dụ địch (1). Cao-quân-Bảo không dám cãi lời.

Khi ấy Lưu-kim-Đỉnh sai cắt xong rồi, liền tẩm gội thay áo mới lấy năm lá phù của Tôn-chơn-nhơn để lại, đến trận ngũ-lôi, dán phù trên ngọn tre, rồi quì lạy niệm chú. Tức thì sấm nổ vang tai. Kim-Đỉnh niệm chú thấu lôi, sấm lết nổ. Lưu-kim-Đỉnh trở về sai Cao-quân-Bảo đi khêu chiến, và dặn lời nói khích vãn-vãn. Lại truyền năm tướng già yếu tàn-tật, dẫn hai mươi tên lính già ốm-o, vây xung quanh trận ấy. Rồi truyền năm ngàn binh mạnh, mai phục ngoài thành, đợi Đur-Triệu vào trận rồi, sẽ áp tới vây phủ.

Nói về Cao-quân-Bảo đơn thân độc mã đến ải Thanh-lưu khêu chiến. Đur-Triệu cỡi ngựa ra trận. Cao-quân-Bảo nói: « Nay ta chẳng dẫu lực, nên không đem binh. Bởi khi trước người lập trận, năm vị tiên-sur đã phá rồi, giết năm yêu chết hết. Nam-Đường hao binh tướng cũng nhiều, đáng lẽ người biết hồ mình trốn về non mà tu luyện mới phải. Sao còn đem binh khêu chiến, quyết việc đua tranh? Nay Nữ-tướng-quân của ta lập một trận lạ, nếu người đến xem rõ, cắt nghĩa phép phá trận ấy ra thế nào. Thì chúa-lôi ta đồng lui binh, không đánh Nam-Đường nữa ». Nếu người biết mình phá không nổi, thì lui về núi cho mau. Đur-Triệu nói: « Người đã lập dặng thì ta phá dặng, lẽ nào không dám đi coi? » Cao-quân-Bảo thấy Đur-Triệu chịu đi, liền chạy về báo tin với Kim-Đỉnh.

Lưu-kim-Đỉnh nghe nói, liền giục ngựa ra trận. Kể Đur-Triệu cỡi ngựa đến, Lưu-kim-Đỉnh chỉ trận ấy mà nói rằng: « Nếu người dám vào trận ấy ba lần, thì ta về tâu xin vua bãi binh, nhượng đất Nam-Đường cho Lý-Kiến. Bằng người không dám, thì lui về cho mau, đừng gánh việc phạm trần, mà báo đời thiên-hạ ». Đur-Triệu ngó thấy trận lập xơ-rơ, có năm tướng già và hai mươi tên lính tật nguyên thủ trận,

(1) Dụ-dịch, gạt giặc.

Thiệt là :

*Bó giáo cắt gươm gồm một mối,
Dẹp xe thă ngựa chúc muôn năm.*

Khi ấy Miêu-quân-sur thấy vua Thái-tổ muốn ban-sur, liền xin treo bản an-dân kéo thiên-hạ sanh sự. Tổng-thái-tổ y tấu. Miêu-quân-sur đặt bản tịnh-dân như vậy :

« Trời không cặp thái-dương (1), người chẳng hai hoàng đế. Bởi thánh chúa mở nên thiên-hạ, há minh-vương ư việc chiến-chinh. Nước không vua thì chẳng thái-bình, đời nhiều chúa cũng sanh ly-loạn. Từ ngũ-đại đời đời đòi đoan, nên quần-hùng (2) chiếm-cư nhiều nơi. Tranh đất-đai ra sức giết người, phá thành lũy cây tài hại chúng. Cuộc thắng bại xây-vây chưa nhứt thống, số tướng binh hao tổn có hai phần. Nên trăm thương dân, muốn người khỏi họa. Mười tám năm hạn mã, mấy trăm trận thâu binh. Thiên-hạ đã thái-bình, giang-san đã gãy dựng. Bởi Lý-Kiến không lòng qui thuận, xưng Nam-Đường có ý tranh cường. Lại dùng yêu-đạo đảng đường, thêm gởi chiến thư khích trăm. Nay vẫn tội đả ăn-năn cầu-khẩn, lại phong vương cho cai trị đất đai. Từ này dứt việc chông gai, sắp tới hết đều chiến trận. Khuyên tứ-dân (3) thủ phận, cùng tứ-thú (4) sanh-nhai, chẳng nên nghịch mạng mà mang tai, tua khá bảo thân mà hưởng phước ».

Từ khi treo bản tịnh dân, nội nước Nam-Đường đều phục, không lòng báo oán trả cừu. Thuận-nam-vương cũng không dám sanh sự nữa.

Khi ấy Tiêu-dẫn-Phụng, Úc-sanh-Hương, Ngại-ngân-Bình, ba nàng vào ải Thanh-lưu, có ý tìm cha mà không gặp, hỏi thăm bèn lâu mới ra tin dữ. Ba nàng tìm về nhà thấy đã tan hoang ! Ba nàng khóc than đến nỗi chết giấc, giây lâu tỉnh dậy, thời may có đưa gia-tướng cũ hay tin chạy đến, nhìn ra thuật chuyện trước sau. Ba nàng ấy mới rõ vì tội mình, mà gia-quyển bị tru-di, may đầy-tờ trốn khỏi, nay

(1) Thái-dương : Mặt nhật.

(2) Quần-hùng : Các anh hùng.

(3) Tứ-dân : Sĩ, nông, công, thương.

(4) Tứ-thú bốn thú, thú nào theo thú nấy : Ngư, tiều, canh, mục. Nghĩa là : Chài, tiều, cày, chăn (chăn-trâu).

Theo cách luận lý Học

Ai là Annam phải dùng đồ của Annam bán.

Savon thiệt tốt của Háovinh là đồ của Annam bán.

Vậy : Ai là Annam phải dùng Savon thiệt tốt của hãng Háovinh.

*
* *

Savon trắng hiệu Mặttrời Mọc (Le Soleil) đúng 72 phần dầu. *Tốt nhất mà lại rẻ nhất trong cõi Đông-Pháp. Giặt không hôi và không mục đồ.*

*
* *

Savon đen hiệu Con Rồng (Le Hydra) đúng 72 phần dầu. *Thiệt tốt, thiệt ngợi, thiệt rẻ vì là bọt nhiều, rất cứng, lâu tiêu, ít hao, giặt không mục đồ.*

*
* *

Một kilo savon của chúng tôi, bất kỳ là trắng hay đen, đều xài lợi bằng ba kilos savon của Khách. Vì vậy tuy ngó thoáng qua thì tưởng mất, chớ kỳ thật là rẻ hơn nhiều. Vả lại savon thiệt, thiệt tốt, giặt dả ngợi, dả sạch hơn mà lại không mục đồ.

Đailý bán sỉ và bán lẻ tại Hãng Háovinh
56 Bd Bonnard, Saigon.

Rượu Côtô.

Cognac Gay Renaud 3 Etoiles et 7 Etoiles.

Cognac Doberlay (Ó Bay).

Cognac The Old Ship (Tàubườm).

Savon trắng hiệu Mặttrời.

Savon đen hiệu Con Rồng.

vân vân.

